

Сестри-вампірки 3
Надя Фендріх

У родині Цепешів поповнення! У Даки та Сільванії з'явився братик – напіввампір Франц. Але тільки-но малюкові виповнився один рік, його викрадає володарка Трансільванії Антаназія. Вона прагне зробити хлопчика своїм наступником на вампірському престолі. Хто допоможе врятувати Франца, якщо Сільванія випадково загіпнотизувала батьків?

Надя Фендрих

Сестри-вампірки 3

Чорний замок

Була ніч і така похмура й непроглядна, якими бувають ночі лише в одному краї. Край цей споконвіку овіяний зловісними переказами та легендами, від яких холодне серце. Ліси тут дрімучі й болотисті. І навіть сонце заглядає в цей забутий Богом куточок землі зовсім ненадовго, а то й узагалі оминає його стороною. Дні тут надзвичайно короткі, а ночі тривають мало не цілу вічність. Як настає темрява, тьмяні промені місячного сяйва пестять бліді, мляві обличчя істот, зустріч з якими звичайному смертному нічого доброго не обіцяє. Тому що живляться ці істоти кров'ю. Свіжою. Теплою. Людською. Цей край називають Трансільванією. І мешкають тут вампіри.

Упродовж багатьох століть Трансільванія знала лише одного володаря – Його Неперебутність графа Дракулу. Але навіть такому консервативному народові, як вампіри іноді хочеться змін. Епоха правління Дракули закінчилася, і на місце Його Неперебутності прийшов новий правитель, ще більш грізний і могутній. Відтоді володарі регулярно змінювали одне одного, поки нарешті трон не посіла Її Пишність Антаназія. Своім народом Антаназія правила із замку, що отримав назву «Чорний».

Чорний замок стояв у найгустіших нетрях трансільванського лісу. Його владна господиня мала славу вампірки нечуваної вроди, гострого розуму і непереможної сили. Її влада простягалася далеко за межі Трансільванії. І в якому б глухому куті не мешкали її піддані, Антаназія знала про них геть усе.

Але за однією вампірською родиною вона спостерігала найпильніше. Ця родина мешкала не в Трансільванії, а в Німеччині. Проте Антаназія мала щодо неї великі плани. Адже саме на цю родину вказали всі знаки. Саме над цією родиною зішлись всі зірки...

Антаназія підняла вгору тонкий білий палець. На нього відразу ж сів кажан і віддано подивився на господиню. Антаназія щось прошепотіла йому на вухо.

Заплющивши на мить очі, кажан розгорнув крила і безшумно злетів. Зробивши коло над тронною залю (оздобленою, до речі, надзвичайно пишно) і минувши довгі похмурі коридори, кажан покинув Чорний замок і вирушив невідомо куди.

Залишивши позаду дрімучий трансільванський ліс, він пролетів над непривітними сірими горами, з яких спускалися в долину шумливі річки. В їхніх потоках танцювали промінчики місячного сяйва.

Вовчі зграї полювали на здобич, на селян нападали вампіри – одне слово, тривало звичне для цієї місцини життя. І все, що бачив, ширяючи в небі, кажан, бачила й Антаназія крізь збільшувальне скло свого монокля.

– Лети ж бо, лети, – схвильовано шепотіла Антаназія.

І кажан летів усе далі й далі, над луками й долинами, над лісами й автострадами. Зайнялося на світ, через деякий час сонце досягло zenіту, але вірний слуга Антаназії і не думав про відпочинок. Лише з першими променями передзахідного сонця вдалині з'явилися непевні обриси німецького містечка Біндбург.

Коли кажан нарешті підлетів до непоказного будинку з похиленими віконницями, у Антаназії завмерло серце. Цей порослий плющем будинок стояв на вулиці Ліндевег, на околиці Біндбурга. Його оточував дещо занедбаний, але надзвичайно мальовничий садок.

Опустившись на віконницю, кажан із цікавістю зазирнув усередину будинку. Антаназія напружено стежила за своїм посланцем через монокль. Від побаченого її очі радісно заблищали, а губи розпливлися в демонічній посмішці, оголивши гострі, наче кинджали, ікла.

Будинок, повний смердючок

Дакарія і Сільванія Цепеші стояли перед дзеркалом, старанно підпилюючи ікла. Для Дакарії (або просто Даки, як зазвичай її всі називали) цей процес був вельми важкий і марудний: не так просто підпилювати ікла, коли твоє віддзеркалення дуже розмите. Не шкодувала сил і її сестра-близнючка. Сільванії аж надто не хотілося, щоб її гострі ікла хтось помітив. Під «хтось» маємо на увазі людей. Річ у тому, що Дакарія і Сільванія Цепеші – справжнісінькі вампірки, точніше, справжнісінькі напіввампірки. А от їхній батько – Міхай Цепеш – чистокровний вампір.

Шляхетний нащадок давнього вампірського роду Міхай багато століть безтурботно жив у трансільванському мегаполісі Бистрія, поки одного дня не зустрів у горах дівчину небаченої краси, таку собі руду бестію з грайливими очима й ніжними, ніби пелюстки троянди, губами. Рідкісний вампір у розквіті своїх вампірських сил зміг би встояти, відчувши

звбливий аромат її шкіри. Зробивши майстерний флопс, Михай миттю опинився за спиною у прекрасної незнайомки і зробив те, що на його місці зробив би будь-який вампір: роззявив рота і вп'явся зубами в тендітну ший. Але на превеликий його подив, замість теплої солодкої крові у нього на зубах захрускотів пластик!

Виявляється, напередодні доленосної зустрічі дівчина потрапила під каменепад, пошкодила ший, і лікар призначив їй спеціальний комір.

Дівчина здивовано подивилася на незнайомця. Скільки ж небезпеки було в погляді його зухвалих темних очей!

Михай зацікавлено поглянув на незнайомку, яку, як з'ясувалося згодом, звали Ельвірою. Скільки ж тепла і любові було в її погляді!

І він закохався в неї. Відразу. І на все життя.

А Ельвіра одразу закохалася у вампіра, та так шалено, що залюбки змінила своє прізвище і стала фрау Цепеш. Незабаром після весілля у Михай й Ельвіри народилися близнючки Сільванія і Дакарія – вампірки-покручі. Багато в чому схожі на батьків, вони були повні протилежності одна одній. Сільванія була більше людиною, ніж вампіром. Вона носила чудернацькі сукні з мереживом і рюшиками. Її руське волосся пишними локонами спадало на плечі. У жилах Даки вирувало значно більше вампірської крові, ніж у її сестри. Вона ненавиділа сукні й кучері, підстригала коротко волосся й одягалася у все чорне.

Попри те, що сестри-вампірки були дуже різні, вони повсякчас трималися разом і стояли одна за одну горю. Так було завжди: і коли вони жили в Трансільванії, і коли перебралися до Віндбурга.

На перших порах їм обом було непереливки в Німеччині. Сільванія вельми тішилася, що їхня родина тепер житиме серед людей. Більш того, їй і самій захотілося стати повноцінною людиною. Та коли її сестра перетворилася на звичайну людську дівчинку, Сільванія переконалася, що бути людиною так само непросто, як і напіввампіром.

Даці Німеччина спочатку здалася страшенно нудною глушиною, де все аж занадто охайне, чистеньке, дуже пригладжене й підстрижене. А ще виявилось, що в цій країні повно людей і що від них усіх треба ретельно приховувати свою справжню натуру. Спочатку Дака сумувала за Бистрією, але минуло зовсім небагато часу, і вона зрозуміла, що на новому місці не так уже й погано. Ще б пак, адже у них із Сільванією з'явилися друзі, найкращі у світі.

От хоч би й Гелена. Дівчина обожнювала кладовища і майстерно малювала кульковою ручкою всіляких фантастичних потвор у себе на руках. Гелену геть не дивувало, що її подруги – справжнісінькі напіввампірки. Подумаєш... Щоправда, вперше дізнавшись про таємницю Сільванії і Даки, вона трохи злякалася і навіть про всяк випадок сховалася в туалеті. Але варто було сестрам один раз взяти Гелену в fugli noar, як вона відкинула всі забобони й упередження.

Гелена любила зависнути десь зі своїми новими подругами. Втім, нерідко їй доводилось миритися з тим, що Дака і Сільванія висіли, немов кажани, вниз головою, зачепившись ногами за якусь поперечину.

Але, мабуть, найбільш за все Гелена любила таємниці. У неї самої була одна. Гелена носила слуховий апарат і старанно приховувала це від усіх, або майже від усіх. Сільванія і Дака були напіввампірками, і теж ніхто – або майже ніхто – не повинен був про це знати. Страшну таємницю зберігав і товариш дівчаток Лудо Шварцер. Лудо мав надзвичайний дар: час від часу він віщував події. Крім того, дідусь Лудо був чарівником. Саме завдяки цим таємницям, що їх мав кожен з однокласників, вони, мабуть, і потоваришували, вбачаючи одне в одному споріднену душу.

Тільки Якоб Бартон не приховував ніяких таємниць про себе. Він був звичайним хлопцем, ну за винятком того, що його тато – австралієць, мама пише книжки про вампірів, а сам Якоб любить ласувати часниковими багетами. А ще у Якоба по вуха закохана Сільванія. Але про це знали всі. А якщо про таємницю знають всі – яка ж то таємниця? Отже, нехай Якоб аж ніяк не особливий і аж ніяк не надзвичайний, але для Сільванії він був найдивовижнішою людиною на світі – тим самим казковим принцом, про котрого вона мріяла дорогою в Біндбург. Принцом, який поцілує її в губи і ходитиме з нею всюди, тримаючи за руку. Авжеж, в її мріях принц не їв часникові багети. Але коли здійснюється твоя найзаповітніша мрія, то чи важать такі дрібниці? Найголовніше, що Сільванія тепер дружила з людською дівчинкою Геленою і двома людськими хлопчиками – Лудо і Якобом. А вже часниковий аромат можна й пережити.

Без сумніву, Дака теж була дуже рада знайти в Німеччині друзів. І все ж вона, як і раніше, сумувала за батьківщиною. Згодом її туга аж ніяк не ослабла, а навпаки – посилилась, адже вона примудрилася по самі ікла закохатися в Мурдо Дако-Апусено, фронтмена «Криптон Крекс» – найбільш могильно-інфернального вамп-рок-гурту у світі.

Не так давно вона познайомилася з Мурдо особисто. Це сталося просто на концерті «Криптон Крекс». Тієї ночі гурт виступав у нічному клубі одного німецького містечка. І хоча містечко це зовсім неподалік Біндбурга, Михай і Ельвіра якнайсуворіше заборонили Даці навіть думати про концерт. Довелося порушити батьківську заборону і втекти з дому. Але воно було того варте: під час концерту Дака продерлася крізь натовп аж до сцени – і Мурдо запросив її, Дакарію Цепеш, піднятися до нього, а коли концерт закінчився, провів дівчину за лаштунки, де вони потім довго сиділи і розмовляли. Замогильно прикольна юна напіввампірка Дака надихнула Мурдо, і він присвятив їй нову пісню та покликав із собою у світове турне. Спочатку Дака радісно погодилася, але в останній момент передумала, вирішивши залишитися з друзями та сім'єю. Іноді вона потай шкодувала про це рішення. Але щоразу, коли її серце стискалося від туги, вона пестила Карлотту і почувалася краще. Карлотта – ручна п'явка Мурдо. Познайомившись із Карлом-Хайнцем, Карлотта тут же в нього закохалася. Тому Мурдо і залишив її у Даки.

З підпиляними іклами сестри зайшли до вітальні. Дака відразу ж кинулася до підвіконня, де стояв акваріум з Карлом-Хайнцем і Карлоттою, і ніжно погладила животики годованців. У відповідь ті радісно пустили гази. Ця

звичка водиться за всіма ручними вампірськими п'явками. Вони всюди залишають багато слизу і повсякчас пукають.

– Самі смердючки навколо! – буркнула Сільванія. Вона мала чудовий нюх і терпіти не могла неприємні запахи, ну, може, за винятком часникових багетів.

– Та годі тобі! Це ж так мило! – усміхнулася Дака.

– Коли так робить Франц, – мабуть. Але коли пердять ці твої слимаки – це просто огидно! – нудила Сільванія.

Франц – новий член родини Цепешів. Найсолодкіша смердючка у світі! Крихітний братик Сільванії й Даки. Маленький покруч, у жилах якого тече вампірська кров. Ще до народження він вирішив навчитися літати. Бідна Ельвіра доклала чималих зусиль, щоб приховати його маневри від інших. І це тоді, коли сама фрау Цепеш суворо заборонила членам своєї родини літати повидну. Але ще не народженому нетямі хіба щось втовкмачиш?

Натомість Ельвіра була, мабуть, єдиною вагітною жінкою, яка здавалася собі не ледачим відгодованим моржем, а феєю, котра ширяє над землею.

Щоправда, зовсім незадовго до народження Франца Ельвіра ляпнула спересердя, що чувається свинею, яку ось-ось відправлять на забій. Та вагітні жінки частенько говорять і роблять щось дивне. Отже, не варто надавати цим словам великої ваги. Утім, про це в родині Цепешів уже давно й не згадують. Варто було немовляті Францу з'явитися на світ, як усі відразу ж його шалено полюбили, а Ельвіра й поготів.

Міхай, який, якщо чесно, сподівався на ще одну доньку, через народження сина нітрохи не засмутився і так само, як колись Дачі й Сільванії, радо співав Францу трансільванських колискових.

Сільванія мріяла про сестричку, яка б також любила мережива, рюші і модні журнали. Але з сестричкою цього разу не пощастило, і Сільванія залюбки няньчила братика, напувала його кров'ю з пляшечки й підгодовувала кров'янкою.

Дака була в захваті від свого крутого маленького братика. Коли він народився, вона відразу ж стала його тренеркою з льотного мистецтва. А щоб під час польотів малюк, не дай Боже, не забився, Дака подарувала йому шолом.

З усіх радісних подій, що сталися із Дакою та Сільванією в Німеччині, поява Франца стала найрадіснішою. Сестрам він був у мільйони разів дорожчий за Якоба і Мурдо разом узятих. Але любити брата і кохати хлопця – зовсім не одне й те саме. Немає на світі нічого міцнішого за кривну спорідненість, тим більше, якщо кров ця – напіввампірська. Утім, про це Дака та Сільванія ще якось нашепочуть братові на вушко, а того дня дівчата мали справу значно важливішу.

– Розберімо світлини на вампшеті[1 – Вампірський планшет.], – запропонувала Сільванія.

Фотографії потрібні були для подарунка. Наближався перший день народження Франца, і сестри придумали оформити сімейний альбом.

– Гаразд, – погодилася Дака і флопсом перемістилася на канапу.

Сільванія присіла поруч і ввімкнула вампшет.

– Ось цю наклеїмо на обкладинку, – показала вона кивком на світлину, де було зображено всю родину. Франц мав ось-ось народитися, і це був той рідкісний момент, коли мама обома ногами стояла на землі.

– Воі, – знизала плечима Дака.

Сільванія почала гортати світлини: Франц, Гелена, Лудо, Франц...

– Ой, дивися! Франц із Якобом! Яка краса! – засюсюкала вона.

Дака пустила очі під лоба. Сестрі тільки дай пощебетати про Якоба! Що ж до Даки, то вона не любила виставляти на огляд свої почуття і про те, що по вуха закохана в Мурдо, воліла мовчати.

Сестри так захопилися світлинами, що, певна річ, не помітили кажана, який підглядав за ними з віконниці. І лише коли кажан вирішив знічев'я перекусити комаром, який в променях передзахідного сонця виконував свій останній у житті танок, Сільванія на мить відвела очі від вампшета. Але й тоді вона не помітила непроханого гостя.

– А де ж світлина з Урсулою? Урсула неодмінно має бути в нашому альбомі! – сказала Дака.

– Авжеж! Гортай далі! – Сільванія провела пальцем – і на екрані вампшета з'явилося зображення Урсули.

Урсула працювала медсестрою в біндбурзькій лікарні. Там же, у відділенні судової медицини, ночами працював і Міхай. Під час нічних змін, що їй подобалися більше, ніж денні, Урсула частенько навідувалася до банку крові. Там вони й познайомилися. З'ясувалося, що Урсула – теж вампір (точніше, вампірка), і теж ретельно приховує це від людей.

Якось до лікарні потрапив сусід Цепешів Дірк ван Комбаст. Успішний представник фармацевтичної компанії, він весь вільний час присвячував полюванню на вампірів. Але, потрапивши до ніжних рук Урсули, Дірк пом'якшав. Він вирішив, що просто з небес до нього спустився ангел небаченої краси, і тут же без тям заохався в чарівну медсестру. Звідки ж йому було знати, що Урсула – ніякий не ангел, а справжнісінький вампір?

Але ж і Урсула не здогадувалася, що Дірк – мисливець за вампірами. Аромат парфумів і харизма Дірка зробили свою справу – і медсестра палко відповіла на його кохання. Відтоді минуло чимало часу. Урсула вже була при надії і незабаром мала народити Дірку спадкоємця або спадкоємицю. Але от повідомити йому, що сама вона – вампір, а їхня дитинка, швидше за все, буде напіввампіром, Урсула ніяк не наважувалася.

– Жінка мусить бути загадковою, – відмахувалася вона щоразу, коли Сільванія або Дака радили їй у всьому зізнатися Діркові.

Та й справді, як скажеш мисливцеві на вампірів, що ти одна з них? Дірк полював на вампірів відтоді, як через них опинилася в психіатричній лікарні його матінка. Якось уночі вона побачила справжнісіньких вампірів, але ніхто не повірив їй. Тож Дірк вирішив довести всьому світові, що вампіри насправді існують, а мама – зовсім не божевільна. Ото б він здивувався, якби дізнався, що доказ – у нього під носом, і більше того, цей доказ – об’єкт його шаленого кохання!

– Цікаво, а гер ван Комбаст уже в курсі, що у нього скоро народиться напіввампірення? – хихотіла Дака.

– Не думаю, – похитала головою Сільванія. – Напевно, Урсула так йому нічого і не розповіла.

– Не розумію я її, – знизала плечима Дака. – Що тут страшного? Напіввампір – це ж мегакруто! Ой, дивися, яка мімішність: Франц бавиться з Карлом-Хайнцем і Карлоттою.

– Угу, три смердючки змагаються, хто з них гучніше пукне, – усміхнулася Сільванія.

З коридору долинув непристойний звук. Двері відчинилися, і на порозі з’явилася Ельвіра з Францом на руках.

– Час спати, кажанчики! Нумо швидко у ліжечка! – вигукнула вона.

– Воі поар! – відповіли близнючки й одразу почали цілувати і щипати пухкенькі щічки, м’яти й тискати рученята і ніжки малюка. Ельвіра зі сміхом притулила Франца до себе – так і дивись, дівчата от-от задують його своєю сестринською любов’ю.

Але Дака з Сільванією були не єдиними, хто не міг намілюватися Францом. Немов зачарована, Антаназія спостерігала за ним крізь свій монокль. Побачивши малюка, вона пустила по іклах слину. Антаназія облизнулася. Раптом у моноклі з’явилася якась зелена безформна слизька істота.

– А-а-а-а-а! Що це? – заверещала Антаназія, гидливо скрививши рота.

Це був Карл-Хайнц. Помітивши, що на вікні сидить кажан, який, поблискуючи очима, з цікавістю заглядає до кімнати, він витягнув писочок і почав вивчати непроханого гостя. Адже Карл-Хайнц вважав себе не якоюсь там п’явкою, а п’явкою вартовою. Ну то й що, що він маленький? Проте сміливенький! Тож кажану Карл-Хайнц вирішив справити далеко не привітний прийом – щоб знав, як витріщатися у вікна до чужих вампірів. Він гнівно зиркнув на кажана – той миттєво відсахнувся і, розправивши крила, полетів геть. А Карл-Хайнц ще довго дивився йому вслід і думав. Йому здалося, що кажан заглядав у кімнату аж ніяк недурно. Тільки от навіщо? Про всяк випадок Карл-Хайнц вирішив цієї ночі не спати. Зовсім.

– Воі поар, любчики! – сказала Дака Карлотті й Карлу-Хайнцу і вимкнула світло. Вампірійською – рідною мовою трансільванських вампірів – це означало «На добраніч!»

Карл-Хайнц притулився до Карлотти, яка тут же ніжно поцілувала його в обидві щоки і мовою трансільванських п'явок побажала коханому доброї ночі: «Швой швапп!»

Вимкнувши світло, Дака сіла в ліжку.

– Добраніч, Сільваніе! – побажала вона сестрі.

– Добраніч, Дако... – прошепотіла Сільванія.

– На добраніч, мамо! – сказали вони хором.

– На добраніч, мої кажанчики! – відповіла мати.

– На добраніч, татку! – крикнула Дака.

– Воі поар усім! – пролунало з підвалу.

– Добраніч, Франце! – проспівала ніжним голосом Сільванія.

– Бя-я-я! – відгукнувся Франц.

– На добраніч, Карле-Хайнце... – прошепотіла Дака.

– Швой швапп! – пропищав Карл-Хайнц своєю мовою, але Цепеші, на жаль, не розуміли мови трансільванських п'явок.

– Карле-Хайнце! – покликала його Дака.

Карл-Хайнц пустив гази. Усі засміялися: отже, з годованцем усе гаразд. Потроху всі мешканці будинку поринули в сон, навіть не здогадуючись, що незабаром все перевернеться догори дригом і більше ніколи не буде, як раніше. І лише Карл-Хайнц не на жарт бентежився. А коли він все-таки заснув, йому наснилося, що Дака потрапила у якийсь чорний замок і навколо неї з'явилися похмурі, темні тіні. Карл-Хайнц прокинувся у холодному слизу і занурився в думки. Що ж міг означати цей дивний лиховісний сон? Та й чи сон то був? Тут Карл-Хайнц пригадав допитливого кажана за вікном, і йому стало зовсім моторошно: той кажан дивився холодним, безжальним поглядом.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию
(https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=27395366&lfrom=362673004) на
ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard,
Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне
МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек,
бонусными картами или другим удобным Вам способом.

notes

Примітки

1

Вампірський планшет.